

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Numeri 14, 8b - 10
Ochtenddienst
H. Avondmaal

Broeders en zusters,

1. **Zingen: Psalm 92 : 1 en 2**
2. **Lezing van de wet**
3. **Schuldbelijdenis door het zingen van Gezang 135 : 1 en 2**
4. **Genadeverkondiging en aansluitend zingen Psalm 124 : 1 en 3**
5. **Gebed om vernieuwing door de Heilige Geest**
6. **Schriftlezing: Numeri 14 : 1 - 20**
7. **Tekst: Numeri 14 : 8b - 10**
8. **Woordbediening**
9. **Zingen: Psalm 95 : 4 en 5**
10. **Dankzegging en voorbede**
11. **Klaarmaken tafel: Gezang 179a**
12. **Tijdens viering: Lied 358, Psalm 85, Gezang 90, Psalm 81**
13. **Slotzang: Psalm 138 : 1 en 3**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein, Jongens en meisjes, we hebben het niet altijd door, of misschien willen we er express niet bij stilstaan, maar God kan vreselijk boos zijn over onze zonden. Echt boos. We zeggen tegenwoordig eerder dat we God verdriet doen met onze zonden. En dat is ook wel zo, maar als we in de Bijbel lezen hoe God op de zonden van mensen reageert, dan is dat vaak met boosheid. Geen onbeheerste woede, maar zuivere en terechte boosheid. En dat klinkt natuurlijk veel dreigender dan dat God verdriet heeft. Als God verdriet heeft is dat vervelend voor God, maar voor ons redelijk veilig. Maar als God boos is, dan is het natuurlijk niet meer zo veilig. Want wat gaat God doen in zijn woede?

Wat God met het volk Israël gaat doen als gevolg van hun zonde uit onze tekst, dat weten de meesten van jullie waarschijnlijk wel. Het volk Israël mocht het land Kanaän niet in. Ze moesten nog 40 jaar door de woestijn gaan zwerven. En alle mensen van 20 jaar en

ouder zouden in de woestijn sterven. Dat was de straf van God voor zijn volk. Een zware straf. Al was God eerst van plan een nog zwaardere straf te geven. Hij wilde eerst heel het volk met de pest treffen. De pest is een heel nare ziekte. En daar zou iedereen aan dood gaan. En dan zou God uit Mozes een nieuw volk laten voortkomen. Zo boos was God. Dat Hij dus al die mensen wilde vernietigen. Hij had genoeg van al die mensen. Vanwege hun zonde.

Wat was die zonde? Waarom was God nu zo boos op de Israëlieten? Dat was omdat ze niet genoeg vertrouwen hadden in God. Als we beslissingen nemen, zijn we vaak dingen aan het afwegen. Vroeger had je van die weegschalen met twee schalen. Bijvoorbeeld op de markt. Als je dan twee kilo wortelen ging kopen deed de verkoper eerst een ijzeren gewicht van 2 kilo op de ene schaal en daarna gooide hij wortels in de andere schaal tot beide schalen even zwaar waren. Zo nemen wij vaak ook beslissingen. Op de ene schaal zetten we wat het oplevert aan de andere kant wat het kost. Heel simpel. Je wil een nieuw spel voor je computer kopen dat je bij een vriendje hebt gespeeld. Je gaat naar de winkel en dan zie je wat het kost. En dan zet je aan de ene kant van de weegschaal het plezier dat je denkt dat het spel gaat geven en aan de andere kant hoeveel geld het spel kost. Want je kunt je geld maar één keer uitgeven, en misschien kun je van hetzelfde geld iets kopen waar je nog meer plezier aan kunt beleven.

Nu had Mozes twaalf mannen op pad gestuurd om het land dat de Here ze beloofd had te gaan bekijken. Is het een mooi land? Zullen ze er goed eten kunnen verbouwen? Hoe sterk zijn de steden? Zijn er veel goede soldaten? Ze moesten het allemaal bekijken. Veertig dagen zijn ze door het land getrokken en ze hebben alles goed bekeken. Eenmaal terug gaan ze de weegschaal vullen. Eerst gaan ze de ene kant van de weegschaal vullen. Ze vertellen dat het een fantastisch land is. Het vloeit over van melk en honing. En er groeien prachtige vruchten. En dan laten ze de enorme druiventros zien die ze mee hebben genomen. Het is een prachtig land om in te wonen. Maar dan gaan ze de andere kant van de weegschaal vullen. En ze vertellen dat de mensen in dat land heel sterk zijn. De steden hebben sterke muren en die gaan ze niet zomaar innemen. En er wonen zelfs reuzen. “Nee, hè!”, denken nu heel veel mensen. “Het kan wel een prachtig land zijn, maar wij zijn niet sterk genoeg om dat land in bezit te nemen.” Het land is wel heel aantrekkelijk, maar als ze dit zo horen, zullen ze er nooit kunnen wonen. Als ze het in bezit willen nemen, zullen ze door de inwoners van dat land gedood worden. En wat wordt je daar beter van? En ze

bedenken dan dat als ze dat van tevoren hadden geweten dat ze beter in Egypte hadden kunnen blijven. En ze gaan mopperen tegen Mozes. Maar eigenlijk mopperen ze op God. Jozua en Kaleb, die ook bij de mannen hoorden die het land hadden verkend, zijn helemaal niet mening dat ze dat land nooit zullen kunnen innemen. Niet omdat ze niet gezien hebben hoe sterk de mensen en de steden in het land zijn. Dat hebben ze met eigen ogen gezien. Maar ze leggen nog iets anders op de weegschaal wat die andere mensen vergeten. Iets wat heel erg zwaar is. Zo zwaar dat het helemaal niet belangrijk is dat de mensen en steden zo sterk zijn. Want Jozua en Kaleb leggen ook het gewicht van God op de weegschaal. Ja, die mensen en steden kunnen wel sterk zijn. Maar wat kan dat schelen als de Here, die al zoveel grote wonderen heeft gedaan met hen mee zal gaan in de strijd. Het gewicht van Gods kracht, macht en trouw is zo groot, dat het er niet toe doet dat die steden en mensen sterk zijn. God blaast ze zo omver. En God zal ze ook omver blazen, want dat heeft Hij beloofd. Wij hoeven alleen maar op God te vertrouwen en dan komt het goed. Zo zegt Jozua dat ook. “Als de Here ons goedgezind is, zal hij ons erheen brengen en ons het land geven. Verzet u dan niet tegen de Here en wees niet bang voor de bevolking van het land: die vermorzelen we met gemak. Zij – en dan komt het – zij hebben niemand die hen beschermt en wij worden geholpen door de Here. Wees dus niet bang voor hen.” Dat is de boodschap van Jozua en Kaleb. God heeft deze mensen al zoveel machtige dingen laten zien. Zoals de tien plagen in Egypte. Zoals de Schelfzee waar zij doorheen konden lopen en waar de Farao met zijn leger in verdrong. Maar nog legde God en wat Hij deze mensen had beloofd geen gewicht op de weegschaal. Ze rekenden niet met God, maar ze rekenden als mensen zonder God. En dat is ze fataal geworden. Ze hebben Kanaän niet bewoond.

Ja, ze waren zo ongelovig dat ze Jozua en Kaleb wilden doden. Omdat ze vonden dat Jozua en Kaleb gevaarlijke mensen waren. Want als je naar Jozua en Kaleb luistert dan ga je je dood tegemoet. Dan wordt je in de pan gehakt door die sterke mensen. Daarom wilden ze Jozua en Kaleb het zwijgen opleggen. Maar zo ver komt het niet. Want dan verschijnt plotseling de majesteit van de Here in de ontmoetingstent. Wat de Israëlieten precies hebben gezien weten we niet, maar in ieder geval werd het ze duidelijk dat de Here Zelf in hun midden aanwezig was. De God voor wie ze hebben gesidderd van angst toen Hij op de berg Sinaï aan hen verschenen was. Die God verschijnt in hun midden. Hij voorkomt dat ze Jozua en Kaleb zullen doden. Zijn dienstknechten die juist wel op Hem

vertrouwen. Zo komt God op voor wie op Hem vertrouwen. Zo komt Hij op voor de mensen die wel met Hem rekenen. Zo komt Hij op voor de mensen bij wie Hij wel gewicht in de schaal legt. Maar de Israëlieten die niet met Hem hebben gerekend moeten de gevolgen dragen van hun ongeloof. Ze sterven in de woestijn en zien het beloofde land niet.

En broeders en zusters, vandaag mogen we het Heilig Avondmaal vieren. We ontvangen het brood en de wijn als teken dat onze Heer Jezus Christus voor ons gestorven is. Ja, we gedenken dat Hij de brandende toorn van God tegen onze zonden heeft moeten dragen. Een toorn van God die dus werkelijkheid is. Een toorn die God er bijna toe had gebracht heel Israël te vernietigen op een enkeling na. En dat is de toorn die we verdiend hebben. Omdat wij ook zo gemakkelijk niet rekenen met God. Omdat Hij zo gemakkelijk geen deel uitmaakt van onze plannen. Omdat we soms zo gemakkelijk zijn Woord, en daarmee Hemzelf, opzij schuiven. Wij verdienen Gods toorn. Wij verdienen het dat Hij vreselijk boos op ons is. Wij verdienen het.

Maar toch mag dat tegelijkertijd niet het laatste zijn dat we te zeggen hebben, want anders schuiven we God opnieuw opzij. Want ondanks dat wij die toorn verdienen, wil God dat we geloven dat Hij ons onze zonden vergeeft. Dat Hij het ons niet aanrekent dat wij Hem opzij hebben geschoven en geen rekening met Hem hebben gehouden. Niet omdat Hij het niet gemerkt heeft. Maar omdat Hij ons wilde redden en zich een God van genade heeft willen tonen, heeft Hij zijn toorn tegen zijn Zoon gericht, zodat wij zouden vrijgesproken worden en toegang hebben tot het beloofde land.

Amen